

ת"פ 52000/12/14 - מדינת ישראל, באמצעות משטרת ישראל ענף תביעות - מחוז ש"י, נגד גריגורי פשניצ'ני

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 52000-12-14 מדינת ישראל נ' פשניצ'ני

בפני כב' השופט אילן סלע

מדינת ישראל

באמצעות משטרת ישראל ענף תביעות - מחוז ש"י,

המאשימה

ע"י עו"ד אבי בוזו

נגד

גריגורי פשניצ'ני

הנאשם

ע"י ב"כ עו"ד תומר נוח

פסק דין

אני מזכה את הנאשם מעבירת הפציעה שיוחסה לו בכתב האישום.

כתב האישום ותשובת הנאשם

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של פציעה, לפי סעיף 344 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

2. לפי המתואר בכתב האישום, ביום 21.08.14 בסמוך לשעה 22:40 במחנה בקעות (להלן: "הבסיס") ניגש מר אברהם קריספל (להלן: "המתלונן") אל הנאשם, בעת שזה ירד מן הטיולית בה הוא נהג, ושאל אותו מדוע הוא עצבני. בתגובה, הכה הנאשם את המתלונן במכת אגרוף בפניו. מכה זו גרמה לחתך, לנפיחות ולדימום באפו של המתלונן ואף לסטייה קלה של האף לצד שמאל. המתלונן נזקק לטיפול רפואי והוא פונה באמבולנס לבית חולים.

3. הנאשם כפר במיוחס לו. לדבריו, הוא והמתלון עובדים כנהגים בחברת הסעות שעובדת עם משרד הביטחון במקרה זה בבסיס צה"ל. הוא היה בדרך למשמרת להחליף את המתלון שהיה כונן. ההחלפה הייתה אמורה להתבצע בשעה 24:00 בלילה. בסביבות שעה 19:00, התקשרו אליו גורמים שונים מהבסיס שהתעניינו במקום הימצאו של הכונן (המתלון). הוא התקשר למתלון ושאל אותו למקום הימצאו. בדיעבד התברר כי המתלון לא היה בבסיס. לדברי הנאשם, הוא ציין בפני המתלון כי הוא ידווח על כך לאחר מכן. בהמשך, כשהוא הגיע לבסיס, המתלון ניגש אליו שעה שהוא ירד מהטיול, אחז בו והחל לקלל ו"לעשות בלאגן". הוא כעס עליו על כך שהתקשר לממונים והלשין עליו. לדבריו, הוא לא נגע במתלון, לא הרים עליו יד ואף לא טרח לענות לו. הנאשם לא ידע להסביר את קיומן של הפגיעות בגופו של המתלון שתועדו בתעודות הרפואיות.

המסכת הראייתית

4. המאשימה הצטיידה עם עדות המתלון ועדות רס"ב אבי בן שלוש שנקרא לטפל באירוע. המאשימה גם הגישה מסמכים רפואיים של המתלון, את דו"ח הפעולה שרשם השוטר בן שלוש, תמונות של המתלון שצולמו על ידו, ואת הודעת הנאשם במשטרה.

5. המתלון העיד, כי האירוע היה בשעה 22:30 קרוב לשער הבסיס. הוא אישר כי היה "מעט עצבני" ו"צעק קצת" על הנאשם, בשל כך שהוא אחר יותר מדי להחליף אותו. אז, הכה אותו הנאשם באגרופ. כתוצאה מכך, ירד לו דם מאפו ומאחר יותר התברר כי יש לו שבר באף. לטענתו, קצין שראה אותו שותת דם, אמר לו כי הוא חייב לדווח למשטרה, והוא עשה זאת אף שלא היה מעוניין בכך. הוא לא ידע לומר דבר אודות זהות הקצין. המתלון הוסיף והעיד כי הנאשם חבר טוב שלו, עוזר לכולם, אדם רגוע, והוא נדהם מהתנהגותו באירוע.

6. בחקירתו הנגדית, אישר המתלון, בתשובה לשאלת הסניגור, כי הוא צעק על הנאשם. לשאלה, האם אחז בחולצת הנאשם, השיב כי אינו זוכר אך ייתן והוא "הזיז" אותו. הוא שב והדגיש כי הנאשם אדם רגוע, מעולם לו היה לו סכסוך עם הנאשם, והוא לא ידע להסביר את התנהגות הנאשם כלפיו. הוא שב וטען כי האירוע היה בקרבת עמדת הש"ג של הבסיס ולאחריו התאספו מסביבם חיילים. לדבריו, הוא ציין במשטרה את נוכחות הקצין במקום האירוע, והוא אינו יודע מדוע הדבר לא נרשם בהודעתו.

7. השוטר בן שלוש שהגיע לזירת האירוע לאחר קבלת קריאה, העיד כי קיבל הודעה על האירוע בשעה 22:56. ואולם, הוא לא זכר את שעת גביית העדות ולא ידע להסביר מדוע השעה לא נרשמה בטופס גביית העדות. הוא גם לא ידע להסביר מדוע לא צוין על ידו שהיה עמו שוטר נוסף. בחקירתו הנגדית, ציין השוטר כי לא בדק אם קיימות מצלמות אבטחה במקום ולא בדק אם היו עדים נוספים לאירוע.

8. אל מול עדויות אלה העיד הנאשם. הודעתו במשטרה בה מסר גרסה הדומה לזו שנמסרה במענה לאישום, הוגשה חלף עדותו הראשית.

9. בחקירתו הנגדית סיפר כי היה בדרכו להחליף את המתלון, מועד ההחלפה היה קבוע לשעה 24:00. בדרכו

לבסיס, התקשר אליו האחראי על ה"ויזה" ושאל אותו האם הוא יודע היכן המתלון. הוא התקשר למתלון ואמר לו כי מחפשים אותו בבסיס. בתגובה, המתלון צעק עליו ואמר לו שלא אכפת לו. הוא ניסה ליצור קשר עם המנהל של החברה כדי לספר שהמתלון עושה בעיות אך לא היה מענה בטלפון.

10. הנאשם הוסיף וסיפר כי כאשר הגיע לבסיס לאחר השעה 22:00, המתלון חיכה לו בתוך הבסיס והוא ירד מהטיולית כדי לקחת את ה"ויזה" מהמתלון. בשלב זה, המתלון שאל אותו האם הוא התלון עליו בפני המנהל, תפס בידי את חולצתו וקילל אותו. בתגובה, הוא רק הניף את ידיו, אך לא עשה דבר מעבר לכך. הוא הדגיש כי לא כעס על המתלון, ורק ניסה להשתחרר מאחיזתו של המתלון כשזה אחז בחולצתו. הוא לא הבחין בדם שירד מהמתלון. בשלב זה, הוא עלה לטיולית שלו ונסע למגורי הנהגים. בחלוף כשעה, הוא נעצר.

11. במענה לשאלת ב"כ המאשימה, השיב הנאשם כי הוא והמתלון לא היו חברים ושררו ביניהם יחסי עבודה בלבד. לדבריו, לא הייתה ביניהם מריבה כלשהי עובר לאירוע. הנאשם הבהיר כי המתלון ידע על כך שהוא התלון בפני המנהל, מאחר והוא אמר לו בשיחת הטלפון כי בכוונתו לעשות זאת. לדבריו, הוא לא כעס על המתלון שלא היה בבסיס כשחיפשו אותו, והוא ביקש לדווח על כך למנהל, על מנת שהחברה לא תאבד את עבודתה מול הצבא נוכח התנהלותו, ואז גם פרנסתו שלו עלולה להיפגע. כשנשאל, מדוע לא דיווח למנהל על תקיפתו על ידי המתלון, השיב כי לא ראה צורך להעיר אותו בשעת לילה מאוחרת.

12. הנאשם תמך טיעוניו ברישומי GPS של חברת איתורן, המתעדים את מיקום הטיולית שלו ואת מיקום הטיולית של המתלון ביום האירוע. בסיכומיו, אמנם טען ב"כ המאשימה, כי לא הוכח כי הדוחות שהוגשו שייכים לטיולית של המתלון או של הנאשם. ואולם, איני רואה מקום לפקפק בכך. ראשית, משום שהמועדים העולים מהדוחות תואמים את המועדים והמיקומים הנטענים על ידי המתלון והנאשם. שנית, כפי שסוכם בין הצדדים, לב"כ המאשימה ניתנה ההזדמנות לברר מול חברת ההסעות אודות הדוחות, ואם לא עשה כן לא ניתן לשמוע מפיו טענות כנגד דוחות אלו כיום.

13. מרישומי ה-GPS עולה כי הטיולית של המתלון אכן הייתה בבית שאן משעה 19:00 ועד השעה 21:30. הוא הגיע לבסיס בשעה 22:17. הטיולית של הנאשם הגיעה לבסיס בשעה 22:40.

דין והכרעה;

14. לאירוע מושא כתב האישום, לא היו עדים. גרסאות המתלון והנאשם עומדות זו כנגד זו בגפן. לאחר שקילת עדויות המתלון והנאשם והעיון במכלול הראיות, איני סבור כי הורם הנטל להוכיח שהנאשם ביצע את המיוחס לו ברמת ההוכחה הנדרשת בפלילים. אדרבה, אפשר שיש בעדות המתלון, ובראיות נוספות, כדי לתמוך בגרסת הנאשם.

14. ראשית, גרסת הנאשם באשר לשיחת הטלפון בינו לבין המתלון במסגרתה מסר לו כי מחפשים אותו ובה נודע לו כי המתלון אינו בבסיס, מקבלת חיזוק מרישומי ה-GPS, מהם עולה בבירור כי המתלון היה בבית שאן, שעה שהנאשם היה בדרכו לבסיס. מכאן, יסוד לטענה כי המתלון הוא זה שכעס על הנאשם בשל כך שהלן על היעדרותו, ובשל כך שפנה למנהל החברה והתלון עליו (כך למצער סבר המתלון אחר שהנאשם ציין בפניו שבכוונתו לעשות זאת).

כאמור, המתלון אישר כי כעס על הנאשם כשפגש אותו לראשונה. יש לציין כי גרסת הנאשם בבית המשפט תאמה את גרסתו במשטרה מיד לאחר האירוע, ואין יסוד לטענת ב"כ המאשימה בסיכומיו כי מדובר בגרסה כבושה.

15. מנגד, גרסת המתלון, כי כעס על הנאשם בשל איחורו להחלפתו (עמ' 8 לפרוטוקול, שורה 20), תמוהה, נוכח טענת הנאשם, שלא נסתרה, כי ההחלפה תוכננה לשעה 24:00. יצוין כי לא ניתן לקבל את טענת המתלון כי הנאשם איחר להחליף אותו, שכן כאמור, רישומי ה-GPS מלמדים שהמתלון היה בבית שאן והגיע לבסיס דקות ספורות לפני הגעת הנאשם ולא היה אפוא, כל בסיס לטענה בדבר איחור של הנאשם. מכאן גם כי לא ניתן לומר כי שעת ההחלפה הייתה קבוע לשעה מוקדמת יותר.

16. המתלון גם אישר מספר פעמים, כי לנאשם לא היה מניע ולא הייתה לו כל סיבה להכות אותו. אדרבה, המתלון הוא זה שכעס על הנאשם. המתלון אף לא ידע לשלול באופן חד משמעי את טענת הנאשם כי הוא אחז בחולצתו בשתי ידיו.

17. יתרה מזאת, לפי טענת המתלון, נכח במקום קצין ששירת בבסיס, שראה אותו מדמם, וטען כי עליו להתקשר למשטרה. כמו כן נכחו במקום חיילים רבים. ברם, לנוכחות זו אין כל תיעוד. ממה נפשך, או שיש בכך כדי לגרוע מגרסת המתלון, או שיש בכך כדי להוות מחדל חקירה של ממש, שכן כאמור, מדובר בגרסה מול גרסה, ודווקא אלו שיכלו "לשפוך אור" אובייקטיבי על ההתרחשות, לא נחקרו, וקולם לא נשמע.

18. אכן, לא ניתן הסבר לעובדת פציעתו של המתלון, ואולם בכך כשלעצמו אין די כדי לקבוע כי הנאשם הוא האחראי לכך.

19. יצוין כי מרישומי ה-GPS עולה כי הטיול של המתלון הייתה בתנועה לאחר שעת התקיפה הנטענת, בשעה שבה לפי טענת המתלון הוא היה פצוע ושותת דם. הוא אמנם לא נסע מרחק רב, אך די בכך כדי להטיל ספק בגרסתו.

20. מעבר לצורך יצוין כי יש ממש בטענת ב"כ הנאשם בסיכומיו, כי יש מקום להורות על ביטול כתב האישום בשל הגנה מן הצדק, נוכח האכיפה הבררנית כנגד הנאשם. במה דברים אמורים? מעדות המתלון עלה כאמור, כי הוא לא שלל כי הוא אחז בחולצת הנאשם בשתי ידיו, צעק עליו וקילל אותו. גם לגרסתו, היה זה עוד קודם שהנאשם תקף אותו לטענתו. ב"כ המאשימה ציין כי אכן מדובר לכאורה במעשה שיש בו כדי להוות תקיפה, והסיבה כי לא הוגש כתב אישום בעניין זה נעוצה בכך שהדבר לא עלה מחומר הראיות עובר להגשת כתב האישום (עמ' 15 לפרוטוקול, שורה 29). דא עקא, שגרסת הנאשם, כי המתלון אחז בו בשתי ידיו עלתה כבר בהודעתו של הנאשם שניתנה מיד לאחר האירוע (שורה 33), ועל פניו, הדבר כלל לא נחקר.

לאור כל האמור וכמצוין בפתיחה, אני מזכה את הנאשם מהעבירה שיוחסה לו בכתב האישום.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 מהיום.

פסק הדין ישלח לצדדים.

ניתן היום, ד' כסלו תשע"ט, 12 נובמבר 2018, בהעדר הצדדים.